

[Flemming Hansen]

Denne lidt gammeldags holdning med hensyn til handel, jeg refererer til, synes jeg også gælder, når vi taler om servicefag. Jeg tror i al stilhed, at Legoland eksempelvis betyder mere for dansk eksport end de fleste danske eksportorienterede virksomheder i produktionssektoren. Jeg føler mig overbevist om, at der tiltrækkes ganske mange kroner ad den vej, altså en form for eksport. I øvrigt, når man taler om servicefag, må man sige, at turisme også er et servicefag, og af den redegørelse, industriministeren netop har fremlagt, fremgår det, at turismen er et af vores vigtigste eksporterhverv ud over, at det formentlig bliver det vigtigste erhverv globalt set omkring år 2000. Derfor synes jeg, at man skal passe på med denne opdeling inden for erhvervsvirksomheder.

Min konklusion er, at vi naturligvis skal bevare miljøet, det synes jeg er et godt udgangspunkt, det er hævet over enhver tvivl, og det er der heller ingen der sætter spørgsmålstegn ved. Der er andre, der som ministeren og mange socialdemokratiske borgmestre sætter spørgsmålstegn ved, om dette er den rigtige måde at gøre det på.

Jeg synes – selv om hr. Bilgrav-Nielsen sagde noget andet i sin korte bemærkning – at når nu ministrene eller regeringen har fået fremskynnet forhandlingerne i EF om denne sag, må det da være naturligt at sige: Lad os dog forhandle sammen med de andre EF-lande. Hvis Kommissionen er klar med et oplæg allerede i maj måned og der skal komme et regeringsforslag i løbet af efteråret, synes jeg faktisk, at tingene passer overordentlig godt sammen, for så er vi indstillet på, at der vil komme en eller anden form for afgift på dette område. Det kan vi ikke undgå, og det er også rigtigt af hensyn til miljøet, men det skal ikke være isoleret dansk og ikke isoleret påhvile nogle erhverv inden for det danske erhvervsliv.

Peter Hansen-Nord (V):

Mine kommentarer til beslutningsforslag nr. B 52 er også de mest omfangsrige, og så har jeg en lille kommentar til beslutningsforslag nr. B 40, som jeg vil tage til sidst.

Jeg vil begynde med at sige, at Venstre synes, det er meget ærgerligt, at vi skal være så uenige om noget, som vi burde kunne nå til enighed om og nå de brede løsninger, som vi har talt om tidligere i dag, de store aftaler.

Både hr. Bilgrav-Nielsens og hr. Poul Nielsens indledning til dette beslutningsforslag bekymrer mig lidt. Jeg vil sige, at uenigheden specielt hviler på den meget dårlige timing, som beslutningsforslag nr. B 52 er udtryk for set i en europæisk sammenhæng, hvor man virkelig alvorligt drøfter tilsvarende afgifter på miljøbelastende brændsler. Venstre frygter med god grund, at man ved en eventuel vedtagelse af beslutningsforslag nr. B 52 i den foreliggende form vil komme til at befinde sig i en uheldig situation, hvis vi opkræver miljø- og energiafgifter på en måde, som ikke vil harmonere med EF's anbefalinger.

Til gengæld går vi i Venstre ind for, at vi presser på, får indhentet oplysninger og får fremskynnet en principbeslutning i EF, at vi får at vide, hvordan fremtidige miljø- og energiafgifter skal opkræves og eventuelt omlægges, at vi samtidig også presser på for at få en svarfrist, og på den baggrund kan vi så træffe en dansk beslutning. Endvidere vil Danmarks eventuelle enegang på nuværende tidspunkt udelukkende komme til at virke som en særlig straf på handels- og serviceerhvervene, som er direkte omfattet af CO₂-afgiften. De er nødt til at sende regningen videre, og så forplanter det sig til samfundet i al almindelighed.

Det er vores opfattelse, at den optimale løsning ved indførelse af energiafgifter er, at vi er enige, og ikke mindst at det sker på samme tid på europæisk plan simpelt hen for at undgå en konkurrenceforvridende effekt.

De miljøforbedrende konsekvenser af forslaget er ikke særlig fremtrædende, og forslaget må mere ses som et ønske om at fremme afsætning af naturgas, hovedsagelig på elforbrugernes bekostning.

I Venstre anser vi det for bydende nødvendigt, når vi betragter miljøafgiftsproblematikken, at man fra politisk hold gør det helt klart, at miljøafgifterne er en følge af de enkelte brændslers miljøbelastning. Jeg vil lige henlede opmærksomheden på et paradoks i beslutningsforslag nr. B 52, idet man jo med den ene hånd gerne vil hjælpe biobrændslerne med en elrefusion på 10 øre pr. kWh, mens man med den anden hånd straffer de elselskaber, som tager halm, flis eller affald ind som miljøvenligt brændsel, med en CO₂-afgift på 10 øre på et ikke-CO₂-belastende brændsel. Det må være en fejl i forslaget, som vi naturligvis kan nå at rette